

Sejtés

Báti Zsuzsa

Lesznek még napok és reggelek
amikor feketébe öltöznek a szüzek.
Csuklástól némul el
sok gépszentély zsongó zsolozsmája.
Kifakul a hajnal és nem esik elég eső,
hogy tisztára mossa kezeinket.

Fekete csuhába
idegenek jönnek
innen is
onnan is.

Lesz még nap, hogy vajúdók méhéből
zsenge, tejszagú értelem helyett
ördögszakra nyílik sziporkázva
s szabadon rohannak szívől-szívig
a szilaj elektrónok.

Csengőnk nem berreg.
Ki figyelmeztet:
az út
kanyarul?

Lesznek még napok, amikor azok,
kik most fellengzősen prédikálják múlásukat
s ironuk hegyéből álszenvedés csöpög,
újságpapírba burkolva
átszöknek régi ismerősként más határokba.

A mér földkövek
előzékenyek,
s gyógyír
a papír.

*Lesznek még napok, amikor sárga máglyákon emberhús ég
s az olajtól fekete ifjú Szaharában
felrobban a meleg.
Érdekláncba fogózva a világ négy sarkára telepszének
füst-szemű emberek.*

*Rövidzárlat.
De addig is
miért tartsam
a számat?*

Éjféli repülő

Báti Zsuzsa

Gordonka hangjával,

*már az ablak előtt,
már az ajtó előtt,
már a párnám körül,*

*gordonka hangjával bűg,
mint ideges hegedűk
vonyít,
a repülő.*

*Vándor teste
már messze jár,
de az örvénnyé kavart
hangban,*

*foszlányokra tépett éj
sikong,
repked,
görcsösül,
mint hajnal előtt,
ha világossággá gyűrja
a kegyetlen Nap.*

*A szemem nézem a tükörben,
hogy szint vált
az írisz;
álomból riadt karom
és dühtől szétbomló
hajamat.*

*Száll a gép.
Gordonka hangja
álmomért felelős,*

*és tudom, ő akarta,
hogy a szám körül
most valami furcsa,
kegyetlen vonás
nyújtózik.*